

Atenció, no ho agiteu: conté ànimes molt fràgils

'El zoo de vidre' de Tennessee Williams reviu al Teatre Goya sota la direcció de Josep Maria Pou.

JOSEP MARIA POU ES FICA DINS LA LLAR DEL TENNESSEE WILLIAMS MÉS DOLOROSAMENT PERSONAL

RAMON OLIVER

Es deia Rose, va néixer dos anys abans que el seu cèlebre germà, va ser diagnosticada com a esquizofrènica quan encara era molt joveneta i, com a conseqüència d'aquell diagnòstic, va ser sotmesa el 1943 (llavors, en tenia trenta-quatre) a una brutal lobotomia que la va deixar reduïda a un ésser indefens destinat a passar la resta de la seva vida reclusa en institucions de salut mental. Cal tenir present sempre la Rose quan t'apropes al teatre de Tennessee Williams, precisament perquè el seu germà la va tenir també sempre present a l'hora d'escriure les seves obres. Per posar uns quants exemples: sense la Rose potser mai no hauria existit la Blanche Dubois d'*Un tramvia anomenat desig*, enfilant cap al manicomi a l'última escena de l'obra mentre se'ns fa un nus a l'estómac sentint-la dir allò de: "Sempre he depès de l'amabilitat dels altres". I sense la Rose, *La rosa tatuada* que va passar fa pocs mesos per l'escenari del TNC no portaria aquest títol. Però, per damunt de tot, sense la Rose mai no hauríem conegut la Laura de *The glass menagerie*, una noia fràgil que

només està una mica segura quan es queda tota sola amb les trencadisses figuretes del seu zoològic de vidre. Mai abans i mai després Williams no s'havia apropiat tant a l'autobiografia com en aquesta obra mestra que el va consagrar com a autor.

El Tony que llavors es va escapar

És curiós: malgrat haver-se transformat en un clàssic instantani del teatre nord-americà des de la seva estrena l'any 1944 i haver sigut objecte de nombrosos i aplaudits muntatges, *El zoo de vidre* acaba de rebre fa uns dies la seva primera nominació als Tony, en la categoria de millor reposició de l'any. Mai no és tard si es tracta de fer justícia a la família Wingfield, dissenyada per Williams a partir del seu propi àlbum familiar. L'autoretrat correspon al personatge del Tom, que somia a sortir del cau que comparteix amb germana i mare i triomfar com a escriptor. Per cert, la ja

esmentada mare (Amanda) també té alguna cosa de Blanche Dubois: com ella i com la no menys problemàtica i histèrica mare real de Tennessee, també ella havia sigut la bonica senyoreta del Sud, l'Scarlett O'Hara local que ni de lluny podia imaginar-se la futura decadència que l'esperava. Si el pare és aquí un gran absent, és perquè també ho va ser en la infància de Williams, tot i que, quan es feia present, els efectes acostumaven a resultar destructors: millor tenir-lo lluny. Williams no hi fa sortir aquí el seu germà, però sí un amic fraternal del Tom, en Jim, destinat a generar un munt d'expectatives. I tots aquests personatges residents al Saint Louis dels anys de la Gran Depressió han anat a parar ara a les expertes mans d'un Josep Maria Pou que, per retornar com cal al teatre Goya que ell dirigeix, ha reunit un repartiment sens dubte molt prometedor.

EL ZOO DE VIDRE

DE TENNESSEE WILLIAMS. DIR.: JOSEP MARIA POU. INT.: MÍRIAM ISCLA, DAFNIS BALDUZ, PETER VIVES, MERITXELL CALVO. DATA: DEL 14/5 AL 6/7. LLOC: TEATRE GOYA CODORNÍU. JOAQUÍN COSTA, 68. METRO: UNIVERSITAT (L1, L2). TEL.: 933 435 323. PREU: DE 20 A 30€. HORARI: DE DT. A DV., 20.30H; DS., 18 I 21. 30H; DG., 18H.